

Kalász Márton

LÉTIGÉNY

(Román)

Ein gutter Venezianer tanz

(N. Newsiedler, 1540)

A festők nem tudják, mi a sötétség.
A színekbe másutt szerelmesek – amint most közvetít
bennünk, e derűs ármánynál: szálalt tavaszi kék ég, ülni vágyó
őszvégi, sajtó tenger. Nem tudod
átmenteni. Bármit fontolna rólunk –
már hangban hánykolódó, parti falhoz még sarcoltan kocódó
lélek... Itt volt nemrég e derűs kék szem,
imént még: mindennek mélyébe kelletnék átplagizálni.
Majd fátylas festő volnál, ha egyáltalán
olyasvalaki: foglalj, várj életet egybe–
foglald a magadét. A költők nem tudják, ma e sötétség.
De tudnák, s túl enyhítenék.
Cséveként – lét halkul előttem; fönt kéklő szempár
átkelő ég, kelni *salk* vitorla. Alkalmas, bölint helyben – köd s óceán.

Kalász Márton

(**MENTE CAPTUS**)

gyalognép
volnánk, az Olajfák
Hegyén avantgárd
Werner Söllner

„S itt nem a győztesek; csupán
szép *túllevő* eszköz – tartóztatunk. Bármelyik érven
kendőzhetnék így: fojtóbb eszköze –
de túlélő – ma győztes
szerény száalmán véljem – *hull?* Túllevő, rojtra úgy is.
Urak, mennyire ismeretlenül
írnánk (vagy lent át) – rá földmélyebb mérvek
kompendjén, jellemkönyvecskénk, mifélénk.
Kompendium, szellem-sűrítmény -
kellem vétkeinkről. Hónunk alatt,
s itt *holt*: fényenként kétkedem,
egybeolvashatóvá vennem. Gyötrelmes, nyilvános, bölcs: vagyon,
bentlevőm? Mégse ; mi tudta –
hárul épp mindből tét föntre rám. Szép, ránk árvult *létigény*.”

(*Velence, 2007*)